

מ"ת 24239/10/14 - קאתם אלוקילי נגד מדינת ישראל

25 דצמבר 2014

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מ"ת 24239-10-14 מדינת ישראל נ' אלוקילי
בפני כב' השופטת נחמה נצר

המבקש:
נגד
המשיבה:

קאתם אלוקילי
מדינת ישראל

נוכחים: המבקש ובא כוחו - עו"ד אבנר שמש

ב"כ המשיבה - עו"ד נדב אוחנה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ביום 03.11.14 הוריתי על שחרורו של המבקש ממעצר רצוף בו היה נתון, כאשר במסגרת החלטה זו נקבעו תנאי שחרור הכוללים, בין היתר, הפקדת עירבון כספי בסך של 75,000 ₪, לצד הגבלת תנועותיו של המבקש לתחומי הבית בו התגורר ערב מעצרו.

יצוין, כי החלטת השחרור באה לעולם לאחר שניתנה החלטה מקדימה, שבמסגרתה קבעתי כי אכן ישנם בקיעים, כרסומים וקשיים לא מעטים בתשתית הראייתית, בפרט בשים לב לכך שהתשתית שהמשיבה טענה לקיומה היתה כולה נסיבתית.

בנוסף אציין, כי בהחלטה הקובעת מהות היקף ועוצמת התשתית הראייתית קבעתי, כי אין בנמצא תשתית מובהקת לקשור את המבקש דווקא לעבירת השוד. עם זאת, סברתי כי קיימת תשתית במידה מניחה את הדעת, לעניין עבירת קשירת קשר לביצוע עבירה ואף לעניין העובדה כי המבקש החזיק בידו או בשליטתו רכוש רב שמקורו בעבירה.

כאמור, החלטת השחרור ניתנה ביום 03.11.14. לא עברו ימים רבים ומאת המבקש נשמעה בקשה לשנות את תנאי השחרור ולמעשה, לאפשר לו לצאת לעבודה. על פי הטענה, המבקש מטופל באישה אשר נמצאת בחודשי הריון וכי לעת הזו, הוא ומשפחתו נתונים לתמיכה מצד בני משפחתו האחרים ועובדה זו, המצטרפת לצורך של המבקש להפקיד

עמוד 1

עירבון כספי בסכום כל כך משמעותי, הביאה את המבקש למציאות כלכלית קשה ביותר, עד כדי כך שזה נאלץ להקדים ולעורר בקשה אשר מכוונת לאפשר חזרתו לעבודה.

יצוין, כי במסגרת בקשתו לא ציין המבקש כי ערב מעצרו הוא עבד או כי היה מועסק, ולו באופן חלקי, ואף במסגרת הבקשה הנוכחית, הוא אינו נוקב במקום עבודה מסוים או במסגרת תעסוקתית כזו או אחרת. ניתן בהחלט לומר, כי בקשת המבקש היא בקשה כוללת, על גבול הסתמיות, ואם כוונת הבקשה היתה לאפשר למבקש לצאת, מעת לעת, מתנאי מעצר הבית על מנת לתור אחר מסגרת תעסוקתית אפשרית, כי אז בוודאי שכוונה זו אינה עולה בקנה אחד עם בקשה לבטל הלכה למעשה, את המגבלות שהוטלו על חופש התנועה של המבקש בימים א' עד ה' בין השעות 09:00 ועד 16:00.

המשיבה, בתגובתה לבקשה, מעבר להתנגדות שהשמיעה, ציינה כי מאז ניתנה החלטת השחרור ועד להגשת הבקשה הנוכחית, לא חלף זמן כנדרש בסעיף 52 לחוק המעצרים וגם אין לומר כי השתנו הנסיבות עד כדי הצדקה לדיון מחודש בתנאי השחרור סמוך כל כך למועד שבו ניתנה החלטת השחרור המקורית.

באשר לטענה זו, אין לי אלא להפנות להחלטת השופט ארבל בבש"פ 3611/10 עימאד רמאל נ' מדינת ישראל, שם בסעיף 5 להחלטה נקבע כי חלוף הזמן הינו מרכיב חשוב, לא רק בשל העובדה כי זהו מאמרו של המחוקק, כאמור בסעיף 52 לחוק המעצרים, אלא ובעיקר, בשל הטעם המהותי העומד בבסיס יסוד הזמן וזה נוגע ליכולת של בית משפט להשקיף, מעת לעת, על מידת שיתוף הפעולה מצד המבקש ומידת ההיענות מצדו להחלטת השחרור שניתנה, על כל הגבלותיה.

אכן, החלטת השחרור שניתנה בעניינו של המבקש היא החלטה לא פשוטה ליישום, שהרי היא כוללת מרכיב של עירבון בסכום משמעותי, לצד הגבלות משמעותיות על חופש התנועה של המבקש. עם זאת, יש בהחלט לתת את הדעת לכך שמאז ניתנה החלטת השחרור, חלפה תקופה של חודש ומחצה ואין בתקופה זו כדי להעיד על כך שהמבקש אכן נכון להוסיף ולקיים בקפידה אחר הוראות בית המשפט.

עם זאת, יש בהחלט מקום להליכה מסוימת, מידתית ומוגבלת, לקראת המבקש, במובן זה שיש לתת בידו הזדמנות להוציא מן הכוח אל הפועל את רצונו להשתלב בעבודה.

כפי שנאמר לא אחת, העדר תעסוקה ומציאות של בטלה לאורך כל שעות היממה ועל פני כל ימות השבוע, עלולה להביא את המבקש לכיוונים לא רצויים ולהגביר את תחושות התסכול, המרירות ואלה עשויים, חלילה, לשמש כר להסלמת התנהגות מצד המבקש.

לכך יש להוסיף גם את העובדה כי במסגרת החלטת השחרור קבעתי הפקדה של עירבון בסכום שהוא גבוה ומשמעותי, לכל הדעות.

אין ספק כלל, כי משפחתו של המבקש נאלצה להתמודד עם מציאות חדשה, מורכבת, הכוללת מחד צורך להפקיד כספים בסכומים משמעותיים, שבוודאי יצרו נטל כלכלי משמעותי על התא המשפחתי המורחב ולצד כך, מציאות שבה גם המבקש וגם משפחתו הגרעינית נופלים לנטל על משפחתו המורחבת של המבקש.

מטעמים אלו בלבד, סברתי כי יש לאפשר למבקש לצאת בימים א', ג' ו-ה', בין השעות 09:00 ועד 13:00, בליווי אחד הערבים, על מנת לתור אחר מסגרות תעסוקה אפשריות.

ייתרה, כי מצופה שיציאות אלו ינוצלו על ידי המבקש אך למטרה האמורה ובוודאי שאין במתן ההיתר הנזכר משום הסכמה מראש של בית המשפט לאפשר, בבוא היום, את השתלבותו של המבקש במסגרת תעסוקתית כלשהי, בוודאי מקום בו לא יעלה בידי בית המשפט להתרשם באופן בלתי אמצעי מהמעסיק הפוטנציאלי ו/או מנסיבות ההעסקה של המבקש, כפי המוצע.

יתר תנאי השחרור, כפי שנקבעו, יעמדו בתוקפם.

אם אכן תעלה אפשרות לשילוב המבקש במסגרת תעסוקתית, יפעל המבקש להציג אותה מסגרת, תוך מתן פרטים מרביים אודות המסגרת, מהותה והגורם המעסיק.

באשר לבקשה לפריסה של יתרת העירבון, כפי שנקבע - כזכור, במסגרת החלטת השחרור קבעתי כי יופקד עירבון כספי בסך של 75,000 ₪ ועוד קבעתי, כי לצורך שחרורו המידי של המבקש, זה נדרש להפקיד סכום של 40,000 ₪, כאשר היתרה, שטרם הופקדה, אינה משמשת כתנאי לשחרור.

לאחר שבחנתי את בקשת המבקש, את תגובת המשיבה ואת יתר נסיבות העניין, הנני מורה כי יתרת העירבון הכספי, דהיינו - סך של 35,000 ₪ - תופקד בשלושה תשלומים חודשיים, רצופים, החל מה-15.01.15 ואילך.

ברי, כי אי הפקדה, ולו של חלק מיתרת סכום העירבון, תיחשב כהפרה של תנאי השחרור ובמקרה כאמור, תהא רשאית המשיבה לערור כל בקשה, על פי מיטב הבנתה ושיקול דעתה המקצועי.

ניתנה והודעה היום ג' טבת תשע"ה, 25/12/2014 במעמד הנוכחים.

נחמה נצר, שופטת